

XLVIII. LETNIK

1928

XI. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

V I P A V A

A L O J Z G R A D N I K

Iz kršnih jam privre in teče tiha
med dračjem jelš in hrastja in robide,
preplavlja njive, plot in vrtne zide
in v žarkem solncu julija usiha.

Zrcalijo se v nji kmetiške hiše,
gradovi grofov, mlini, trtni koli,
in v pluge vpreženi furlanski voli,
če kraška burja preko nje ne piše.

Molčeča, motna, mirno, tiho teče
in sestri Soči pri Sovodnju reče:
«O čista, jasna ti, še mene sčisti!»

In se objame z njo in prst in listi
zgubé v vrtincih se in s stoki Soče
po Furlaniji tudi ona joče.

E P I T A F

† Mileni Žerjavovi.

Luč si bila — tiha, bela sveča,
ki gori, gori in ni ji mar,
če jo vso razjeda lastni žar,
da le drugim ta njen dar je sreča.

Luč si bila, ki še druge vžiga.
Če te ugasil je težki križ,
v tisočerem ognju zdaj goriš,
ki nas kvišku, k Tebi, k zvezdam dviga.

R I B I Č P O M L A D I

L I - T A J - P O

Pomladna prst je že popila sneg,
vrb rmeni lističi so že vzbrsteli
in od cvetočih breskev rdeč je breg.

Kot stopljeno srebró se ribnik béli,
od rož do rož hiti metuljev roj
in srka med čebela pri čebeli.

Odpel zamišljen ribič čoln je svoj
in vrgel mrežo v vodo, ki se kâla
in lomi solnca zlatopeni soj.

Misli na njo, ki je doma ostala
kot ptička v gnezdú, plahi lastavici
podobna, krotkosrčna, mila, mala.

Na njo on misli, ki ga bo objela,
ko ji prinese truden mrežo jela
kot nosi samec-ptič svoj plen samici.

S E R E N I S S I M A

Z G O D O V I N S K I R O M A N — J O Ž E P A Ħ O R

10.

(Nadaljevanje.)

Dnevi so bežali, a Golja se ni mogel več umiriti. Dogodek z Loredanom ga je zadel in bilo mu je, kakor da so se mu odprle oči. Vse, kar je bil prej kadarkoli doživel s tem pustolovcem, se je sedaj strnilo in zlilo v eno. Lorenzove besede so mu osvetlile vse, da mu je sedaj rezalo v oči in v srce. Črv je glodal v njem brez prestanka, s strahom je opazovala mati sina, kadar je za trenutek obstal pred njo.

«Ali si bolan?» ga je izpraševala. «Ves si izpremenjen. Povej vendar, kaj ti je?»

Bila je prepričana, da ni bolezen, kar ga muči, slutila je, da mu leži kamen v duši.

«Komu boš povedal, če ne materi, kar te teži?» mu je prigovarjala. «Kdo drugi bo razumel, če ne mati? Govori, da ti bo laže in da se utolažiš!»

A sin se ni odprl. Bežal je pred materjo, trpel je in se mučil in preživljal grenke dni, kakor še nikdar v svojem življenju. Ne-